

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze – po ranní mši o 4. neděli postní (skupinka A)

Farnost: Cheb, fara Cheb, 27. března 2022, 11:00 – 12:15 hod.; **Moderátor:** Jana Haklová; **Zapisovatel:** Petr Hruška
Název oblasti: 4. Slavit společně bohoslužbu; **Účastníci:** všichni chebští farníci (3 ženy a 2 muži; 1 věku mladšího, 3 středního, 1 seniorského); **Biblická meditace** (Lk 15,1-32) kázání při mši „Sdílení radosti“

Zkušenosti účastníků se „společným slavením eucharistie“ ve farnosti:

- Víceru účastníků považují pro ně za důležité připravit se předem na naslouchání Božímu slovu (z různých tištěných či internetových zdrojů) a prožít tak „společnou cestu“ i s jinými farnostmi či autory podnětů (Prokeš, Halík, Liturgie tištěná, Liturgie.cz, misálek v mobilu apod.). U některých to pak vzbuzuje zvědavost, co bude zde.
- Jednu účastnici (kostelnici) mrzí, že „nejsou lidi“ např. pro službu zvoníka, ministrantů (kluci, muži), druhého kostelníka, případně že se více lidí neschází také v tzv. „malé lodi“ (z druhé strany oltáře, bývalý presbytář).
- Mladší účastnice vzpomíná na událost z jedné farní dovolené, kdy jedno malé děvče se zeptalo, jestli při přípravě na mši „chce s něčím pomoci“. Ten jí prý odpověděl něco v tom smyslu: „No, nechci s ničím pomoci, ale budu rád, když se mnou na té přípravě budeš spolupracovat – je to přece záležitostí nás všech, jsme jedno tělo Kristovo.“ A právě toto vidí jako důležité – aby naše mše svaté „byly záležitostí nás všech“.
- Jeden z účastníků má naučený spíše osobní a niterný vztah s Bohem, který je pro něj podporován spíše kratší, rituálně zaměřenou a „klidnou“ mší svatou (společný průvod, společné hledění na Krista při pozdvihování...), a rozměr společenství spíše očekává poté na faře („farní kafe“).
- Farář má radost ze služby u vchodu (vítání, orientace, materiály, povzbuzení, optání se na potřeby...), z občasných rodinných mše přizpůsobené dětem, či z toho, že někteří přivázejí autem své sousedy, nebo jiné nepohyblivé farníky. Trápí jej, že nejsme dlouhodobě zajistit péči o děti při mši (ani hlídání, natož paralelní program během bohoslužby slova), že jsme nenašli cestu, jak iniciovat „sezení kolem oltáře“ (z obou stran oltáře) ve velké a malé lodi a že jsou stále vnímatelná ne příliš zdravá napětí mezi „komunitním“ a „individuálním“ rozměrem slavení.

Společná reflexe řečeného:

- Při následné reflexi jsme hodně uvažovali o tom, jak do slavení nedělní eucharistie lépe integrovat děti („aby nám neutíkaly z kostela“). Zmiňovanými možnostmi byly např. obnovit každou neděli (či jednou za měsíc) dopolední „dětské mše“ ve farním sále, nebo obnovit pravidelnou měsíční periodu „rodinných mší“ v rámci ranní kostelní mše u Mikuláše, nebo využívat mimořádné možnosti pro slavení eucharistie s dětmi (výpravy, setkávání).
- Zvonění coby „svolávání“ (alespoň symbolické zvaní širší veřejnosti) na společnou cestu. Vděčnost za kostelnickou službu, důležitost vzájemného oceňování se v tom, co kdo dělá (posila a motivace).
- Také jsme probírali otázku využití „malé lodi“. Starší to prý vnímají jako velmi nezvyklé („nechce se mi měnit zvyky“, „nebylo to pro to stavěné“, „nemůžu tam klečat“, „jsem moc na očích“), rodinám s menšími dětmi tam zase chybí možnost „výběhu“ pro děti (kterou mají ve velké lodi).
- Společenství také můžeme prožívat i po mši svaté při společné cestě domů, při vzájemných návštěvách rodin (zkušenost z minulosti), ve společenstvích během týdne, při „farním kafi“ po mši (třeba i s hovorem o tématu kázání apod.). To nejsou „konkurující si“ možnosti, spíše se mohou vzájemně doplňovat (dle možností každého).
- Chvilku jsme také „teologizovali“ o vývoji liturgie v dějinách církve, o přijímání (*communio*), které je výrazem a zároveň vytváří společenství (*communio*), o dvojím „proměnění“ při mši (chleba a vína v tělo a krev Páně a společenství věřících v mystické tělo Kristovo), liturgické symbolice dnes stavěných kostelů a o volání po doplnění se niterného, adoračního rozměru eucharistické zbožnosti (dnes spíše mimo mši svatou) a „komunitního“ rozměru slavení eucharistie (dnešní důraz na slavení mše i utváření liturgického prostoru) – synodální rozměr.
- I vyjití vstříc „tradičnějším“ farníkům (např. vázaným na vzpomínky z kostela sv. Václava) může být projevem „společné cesty“ (ale na druhou stranu nesmí „odstříhnout“ ostatní, toužící po komunitním slavení).

Co skupinka doporučuje:

1. **Posílit liturgické služby:** druhý kostelník, zvoník, noví lidé u vchodu (při rodinných mších děti), ustanovení několika stálých akolytů/akolytek a lektorů/lektorek, kteří by měli na starosti další, více lidí do úklidů, „tety“ pečující o děti při mši (případně pro ně připravující dětskou bohoslužbu slova), rozpisy služeb...
2. **Nově zvážít šance malé lodi:** výklad smyslu „komunity kolem oltáře“, osobní zvaní, technické úpravy...
3. **Slavit v malých skupinách:** společenství, děti, výpravy, výjezdy, dovádění, dovolená – zkušenost komunity...
4. **Posílit možnosti eucharistické adorace:** aby se potřeba „tiché modlitby“ nevázala na čas přede mší a při mši...
5. **Učit se slavit „den Páně“:** nejen při mši, ale i obědem, odpoledne rodinnými či farními „malými“ akcemi...
6. **Zvážít obnovu dopolední nedělní mše pro děti:** farní sál – ale stále dilema s oddělením se od „velké“ farnosti, nebo jednou za měsíc v kostele, ale prostor zas není pro děti tak vhodný) ...
7. **Zapojení dětí:** při mši – malé zodpovědnosti (dary, květiny, vítání, vybírání darů, zpěv...); přípravou na faře...
8. **Konzultace s rodiči:** do prázdnin udělat velkou poradou rodičů, jak pokračovat na podzim (nábožko, mše...)
9. **Vytrvalost při účasti na mši:** povzbuzovat se ve vytrvalosti a pravidelnosti, abychom mohli rozvíjet, dotvářet...

Příloha

Toto schéma nám sloužilo jako určitá „mapa“ pro přemýšlení o různých rozměrech synodality při mši:

SYNODÁLNÍ SLAVENÍ EUCHARISTIE

SLAVNOST SPOLEČNĚ PUTUJÍCÍHO BOŽÍHO LIDU

*Společné putování v církvi je možné pouze tehdy,
pokud vychází ze společného naslouchání Božímu slovu
a komunitního slavení eucharistie.*

